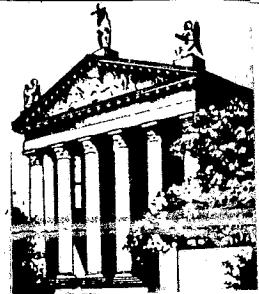

Veritas vincet

Vilniaus reformatų žinios

Dabar pasilieka tikėjimas, viltis, meilė, štieč trys; bet jų didžiausioji yra meilė I Kor.13:13

1999 sausis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos ir seniūnų tarybos informacinis leidinys Nr. 1(3)

Būdami teisėjais, mes esame naikintojai

Ištrauka iš kun. Tamaros Šmidt pamokslo padovanoto reformatams

Mato ev.7,1-2

"Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami. Kokiu teismu teisiate, tokiu ir patys būsite teisiami, ir kokių saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta."

Danų religijos filosofas Soren Kierkegaard pasakojo vieną istoriją: "Vienas turtingas žmogus nusipirkė užsienyje du nuostabius grynakraujus žirgus ir už juos brangiai sumokėjo. Jis juos pirko savo malonumui ir jodinėjo jais tik jis. Praėjo du metai. Jei kas nors, matęs juos anksčiau, būtų dabar tuos žirgus pamatęs, jis nebūtų jų atpažinęs. Akys apsiblaususios ir mieguistos, eisenoje nebebuvo pirmynkštės gracijos ir veržlumo. Arkliai tapo užsispyrusiai ir kaprizingais. Nors jie buvo maitinami geriausiu maistu, vis dėlto jie liešėjo diena iš dienos. Tada turtuolis pakvietė karaliaus arklininką, kad šis pasirūpintų arkliais. Po mėnesio apylinkėje niekas neturėjo tokų gerų arklių, kaip turtuolis.

Taigi, kodėl arkliai taip pasikeitė? Kokia šio įvykio priežastis? Manau tai galima lengvai paaiškinti: savininkas, nebūdamas arklininku, pats atliko arklininko pareigas. Taigi, buvo daroma taip, kaip norėjo arkliai. Karaliaus gi arklininkas augino arklius taip, kaip jis norėjo, tai yra kaip iš tikruju reikiā auginti arklius. Taigi, kaip matote, viskas priklauso nuo to, kas laiko vadeles. Taip yra ne tik su arkliais. Taip yra ir žmonių bendruomenėse. Kodėl parapijos tokios apsnūdusios? Kaip matome iš pasakojimo, tai įvyksta todėl, kad trūksta tikro, karališko vežėjo. Kaip dažnai žmonės užima pareigas ir žaidžia vežikus. Jie elgiasi taip, lyg žinotų ką iš tikruju reikia daryti. Daug yra ir tokų, kurie buvo paskirti į tokias pareigas. Deja, tą vietą turi užimti tikras vežikas, kitaip vežimas nuvažiuos nežinia kur. Pamąstykime apie tai. Kai žmonės smerkia kitus žmones, jie tarsi bando užimti vežiko vietą. Jie nori nurodyti veiksmų kryptį ir tikslą. Tai jie atlieka rodydami kitiems palankumą arba išstatydami "draudžiamus ženklus". Apaštalas Paulius klausia: "Kieno įgalioti žmonės stengiasi užimti "vežėjo" vietą?" Nėra jokių įgaliojimų. Apie tai Jėzus pasakė Kalno pamoksle: "*Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami!*" /Mato ev.7,1/ Išmokime mylieti viens kitą. Šią meilę gauname iš mūsų kūrejo Viešpaties Dievo. Jis yra daugiau negu "karališkasis vežėjas" ar "karališkasis arklininkas".

Melskimės: Viešpaite Dieve, mūsų Tėve, mes dėkojame už bendrysčių parapijose. Tu nori, kad mes būtume broliais ir seserimis, padrašintume ir paguostume vienas kitą. Atleisk mums už vienų kitiems suteiktą skausmą. Atnaujink mums, kad vėl galėtume širdingai ir draugiškai bendrauti.

Atleisk mums mūsų nuosprendžius ir teismus. Dovanok mums jėgų priimti vienas kitą taip, kaip Tu mus priimi. Duok drąsos prašyti atleidimo, kai esame suklydę. Padaryk mums gailestingus, kad atleistume tiems, kurie su mumis neteisingai pasielgę. Suteik drąsos sekti Tave ir priklausyti tik Tau. Duok pasitikėjimo Tavo vedimu ir veiksmais. Mes dėkojame Tau, kad galime kreiptis į Tave, Viešpaties, ir Tu mus išklausai. Garbė ir šlovė Tau už tai. Amen.

Paminėtas Merkelio Petkevičiaus Katekizmo 400 metų jubiliejus

1998 m. gruodžio 18 d. Lietuvos Mokslų Akademijos salėje įvyko pirmosios reformatų knygos lietuvių kalba M.Petkevičiaus Katekizmo 400 metų sukakties minėjimas. Pranešimus skaitė Lietuvos istorijos instituto vyr. mokslinė bendradarbiė dr. Ingė Lukšaitė ir Kauno VU humanitarinio fakulteto docentas dr. Juozas Karaciejus. Renginį organizavo Lietuvos Mokslų Akademijos Mokslininkų rūmai ir Lietuvos reformacijos istorijos ir kultūros draugija.

Ingė Lukšaitė plačiai nušvietė Katekizmo išleidimo aplinkybes, papasakojo apie patį autorij. Vilniaus teismo raštininkas M.Petkevičius savo lešomis 1598 metais Vilniuje savo spaustuvėje išleido pirmąjį reformatų knygą lietuvių kalba - Katekizmą. Iki tol visa tikybinių reformatų literatūra buvo leidžiama lenkų kalba: Brastos Biblia, Vilniaus, Brastos ir Nesvyžiaus katekizmai, dvi laidos giesmynu, N.Testamentas, Krainskio paruošta Postilė /kasdienių pamokslų rinkinys/ ir kt. Merkelio Petkevičiaus 1598 m. Katekizmas - seniausia lietuvių reformatų tikėjimo knyga buvo išversta iš lenkų kalbos. Šalia lietuviško vertimo kiekvieno puslapio dešinėje pagrečiu buvo išspausdintas lenkiško originalo tekstas tam, kad “..neturint pakankamai lietuvių kunigų, lenkai galėtų mokyti tikėjimo tiesų lietuviškai”. Knygos apimtis 252 puslapių. Petkevičiaus knygoje be katekizmo dar buvo 48 giesmės, 40 Dovydo psalmų, pamokymų apie sakramentus - Krikštą ir Šv. Vakarienę. Todėl ji laikoma reformatų lietuviškų giesmynų pirmtaku. Šiame Katekizme tilpusios giesmės vėliau sudarė reformatų lietuviškų giesmynu - Kancyonolų ir vėlesnių giesmynų - pagrindą. Petkevičiaus Katekizmo yra žinomi išlikę 2 egzemplioriai. 1939 m. J.Balčikonio pastangomis Kaune buvo išleistas fotografinis leidimas.

Dr. Juozas Karaciejus nagrinėjo Katekizmo ir to laikotarpio kitų konfesijų religinių leidinių kalbą.

Po mokslininkų pranešimų ir diskusijų Vilniaus reformatų choras “Giesmė” vadovaujamas Tamaros Blažienės pagiedojo po keletą giesmių iš pirmųjų lietuviškų liuteronų ir reformatų giesmynų, taip pat vėlesnių laikų lietuvių liaudies ir kompozitorų sukurių protestantiškos muzikos kūrinių.

D.Gudliauskienė

Merkelis Petkevičius

1557 metais suvienita Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės Reformatų Bažnyčia “Unitas Lithuaniae” XVI a. pab. visoje LDK teritorijoje jau turėjo apie 200 reformatų bažnyčių, prie jų buvo steigiamos mokyklos. Todėl labai truko kunigų, katechetų. Mokslo vadoveliai, knygos leistos lenkų kalba, lietuviškų visai nebuvo. Vienas veikliausių to meto reformatų veikėjų buvo Lietuvos Vyriausiojo Tribunolo raštininkas Merkelis Petkevičius, 1598 metais įkūrės Vilniuje spaustuvę specialiai reformatų knygoms spausdinti. Tais pat metais jis pats parengė ir išspausdino pirmąjį reformatų lietuvišką knygą - Katekizmą. Petkevičiaus Katekizmas laikomas vertingu XVI a. lietuvių kalbos paminklu, nušviečiančiu daugelį lietuvių kalbos istorijos, dialektologijos, gramatikos, sintaksės ir kt. dalykų.

Merkelis Petkevičius gimė apie 1550 metus etnografinės Lietuvos pasiturinčių bajorų šeimoje. Tėvams anksti mirus, jį globojo dėdė Matas Petkevičius, taurininkas, Raseinių ir Skirsnemunės vietininkas. Ten buvo geresnės sąlygos mokytis. 1580 m. Merkelis Petkevičius jau mokesčių rinkėjas, 1581 - 1608 m. Vilniaus žemės teismo raštininkas, Vyr.Tribunolo sekretorius. M.Petkevičius savo lešomis pastatė Gliničiškių dvare / Paberžės vls. Vilniaus apsk./ reformatų bažnyčią. Mirė Merkelis Petkevičius 1608 m. tribunolo sesijos metu.

Parengta pagal Lietuvos enciklopediją ir Jokūbo Kregždės “Lietuvos reformatų raštiją”

Krikščionių vienybės dienos Vilniuje

*Mes kartu eisim skelbtę Dievo meilę žmonėms,
Pasakysim, kad Kristus laisvę atneše jiems...
Tik iš mūsų meilės žmonės Kristų matys.*

1999 metų sausio 21.-24 d.d. Vilniuje vyko Krikščionių vienybės dienų renginiai. Ketvirtadienio vakare /01.21./ ekumeninės pamaldos buvo laikomos liuteronų bažnyčioje. Dalyvavo Šeimininkai kun. Mindaugas Sabutis ir teologė Kristina Ivanauskienė, katalikų Šv. Kazimiero bažnyčios kun. jezuitas Antanas Saulaitis, Lietuvos Vyskupų Konferencijos gen. sekretoriaus padėjėjas kun. Rolandas Makrickas, stačiatikių šventikas tėvas Vitalijus. Reformatams niekas neatstovavo, nes Vilniaus reformatų bažnyčia neturi nuolatinio kunigo, tačiau kun. A. Saulaitis savo pamoksle paminėjo epizodus iš neseniai mirusio reformatų gen. superintendento kun. Povilo Dilio paskutinių gyvenimo dienų ir taip lyg ir sujungė ekumeninėse pamaldose visas keturias krikščioninių konfesijas.

Antrosios pamaldos vyko Šventų Jonų bažnyčioje, kur be minėtų dvasininkų dalyvavo Šeimininkas kun. Leonas Leise, latvė vienuolė Sandra, perskaičiusi ištrauką iš Šv. Rašto latvių kalba, ir reformatų atstovė kunigo padėjėja Renata Bareikienė. Maldą, susidedančią iš daugybės prašymų už krikščionis skaitė pasauliečiai, kurie nueinant pakurstydavo simbolinį smilkalų įdelį. Pabaigoje pamaldą kaip ir pirmose pamaldose dvasininkai éjo sveikintis ir linkėti susirinkusiems taikos ir ramybės, ir mes, dalyviai, linkejome vieni kitiems to paties. Gaila, kad didžiuoju Šv. Jonų bažnyčia nebuvo tokia pilna kaip liuteronų. Pamaldą pradžioje ir pabaigoje dvasininkai neše kryžių, bet ne su nukryžiuotu Kristumi, o su laiminančiu, kurio drabužiai atrodė plaikstosi ore, ir lyg pakibės virš žemės Kristus ištisės rankas laimina žmoniją. Toks kryžius kabo ir prie Apaštalų sosto municiatūros /Vatikano ambasados/.

Trečias ekumeninio renginio susitikimas ivyko nedidelėje Pieraskievos Piatnico cerkvėje /Didžioji 2/. Stačiatikių liturgija labiau skyrėsi nuo liuteronų ir katalikų, viskas vyko giedant senąja bažnytinė slavų kalba, kurios nelabai supratome, todėl tėvas Vitalijus gražia lietuvių kalba atpasakojo pamokslą turinį, primindamas, kas mes visi krikščionys turime tą patį tikslą - garbinti Viešpatį per Jėzų Kristą ir per visą savo gyvenimą siekti tobuhumo supanašeti su Kūrėju, sukūrusiu mus pagal savo atvaizdą, bet per pirmųjų žmonių nuodėmę esame nutolę nuo Jo, netobuli. Visus labai sužavėjo giedojimas keletos moteriškių, stebinusų balso skaidrumu ir giedojuisių be galo nuoširdžiai ir itaigiai.

Paskutinės baigiamosios Krikščionių vienybės dienų ekumeninės pamaldos buvo numatytos reformatų bažnyčioje, bet, kulinio žodžiais, Vilniaus reformatų bažnyčioje vyksita remontas, todėl sekmadienį už krikščionių vienybę meldėsi kiekvienas savoje bažnyčioje. Liuteronų pamaldas laikiusi teologė Kristina Ivanauskienė parinko tinkamas giesmes, pamokslą ir užbaigę pamaldas giesme:

*Bažnyčia pastatyta ant pamato stipraus
Jog pragaro galybės jos niekad nesugriaus.
Ji iš kalbų visokių, tačiau viena šeima
Tikėjimas jos vienas, viena ir Jos Galva...*

D. Gudliauskienė

Trumpas įspūdis iš ekumeninių pamaldų

1999 metų sausio mėnesį ekumeninės pamaldos, kurios buvo planuotos š anksto, ivyko liuteronų, katalikų ir stačiatikių maldos namuose. Pamaldas vedė šių konfesijų dvasininkai. Reformatų bažnyčioje ekumeninės pamaldos neįvyko. Ekumeninėse pamaldose, vykusiose kitų konfesijų bažnyčiose, reformatus atstovavo tik keli iniciatyvūs pasauliečiai. Gaila, nes garbingą istoriją turinti Bažnyčia ir 1555 metais įkurta Vilniaus parapija nusipełnė pagarbesnio atstovavimo ir atsakingesnio pristatymo. Negi trumpas pasisvečiavimas kitose bažnyčiose gali pakenkti reformačių tikėjimui?

Tomas Šernas

Kalėdos šaltoje bažnyčioje

*O džiaugsminga, išganinga
ta Kalėdų skaistii diena!*

Dievo valia gruodžio 26 d. Vilniaus reformatų bažnyčia buvo pilna žmonių. Ir nereikia bandyti spėlioti, kiek jų buvo iš anosios pusės - mažumos, kiek iš šitos - didumos. Argi Dievas nelaukia, kad susieiti visi?

Susirinkome dekoti Viešpačiui už pasauliu atsiuštą Išganytoją ir Jį garbinti. Ramybė užlieja širdį, kai Dievo namai ne tušti, kai visi susikaupę maldai, išijunge į skliautais vilnijančią bendrą giesmę.

Dékojame Viešpačiui ir už tai, kad Jis atsiuntė naują "darbininką į savo vynuogyną". Tą dieną pamaldas laikė neseniai ordinuotas diakonas Rimas Mikalauskas. Jaunatviška dora ir artimo meilė skrido iš jo akių ir žodžių: "Dievas kūrė žmogų pagal savo paveikslą, į kiekvieno sielą įdėdamas dieviškumo kibirkštélę... Pažvelkite vienas į kitą. Nebijokite. Pažiūrėkite vieni kitiemis į akis". Argi ne to pirmiausia reikia žmogui? Žmogui, jeigujis save laiko Dievo vaiku, o kitą - broliu ir seserimi per Kristą. Ne per turtus, ne per titulus, garbę ar kitokius žemiškus dalykus esame Dievo vaikai, o per tai, kiek mūsų širdyse gyva ta Kūrejo ižiebta kibirkštélė.

Ačiū kungui Rimui už šiltas pamaldas nešiltoje bažnyčioje. Tegul Dievo palaima lydi Jūsų žingsnius, kad taptumėte tvirtu Lietuvos evangelikų reformatų Ganytoju.

Parapijetė Genė

Susiburkime, pirmieji!

*Pabusk, pabusk dvasia pirmuoj!
Ant mūrų sargus pastatyk šaunius,
Neleisk tylėti burnai juju.
Juos drąsink, stiprink prieš neprietelius.
Dieve, galingą savo žodį duok,
Tu visur karalystę savo kurk
Ir savo vardo garbinti suburk!*

Pirmame šio laikraščio numeryje rašiau, kad 1998 m. lapkričio mén. sukanka dešimt metų, kai atsikurė Vilniaus reformatų parapija, ir kviečiau atsiliepti tuos, kurie buvo susirinkę kun. R. Moto kvietimu prie "Kronikos" kino teatro. Jau atsiliepė nemažas būrelis žmonių. Viena parapijetė atneše išsaugojusi tada giedotos giesmės žodžius:

*Esam dvasioje viena,
Vieną Viešpatį ir mes meldžiame,
Kad vienybė būtų tarp visų.*

Deja, rūpindamiesi pastatų atgavimui, remontais ir kitais materialiniais dalykais, aplieidome dvasinius, nesukūrėme vieningos, tvirtos parapijos, nepastatėme dvasinės Bažnyčios. Mūsų Vilniaus bažnyčiai atmintina data yra balandžio 21 d., kada buvo padėtas kertinis akmuo ir buvo pradėtas statyti dabartinis bažnyčios pastatas. Susiburkime visi, kurie neabejingo Vilniaus bažnyčios likimui š.m. balandžio 21 d. ir padékime "kertinį akmenį" dvasiniam Vilniaus reformatų bažnyčios statiniui.

D.Gudliauskienė

KURATORIUI POVILUI JANUŠEVIČIUI IŠĖJUS Į AMŽINYBĘ

1998 m. gruodžio 27 - 28 d. d. Biržų ev. reformatų bažnyčia atsisveikino su ilgamečiu Bažnyčios tarybos nariu, iždininku, patarėju ir globėju, Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčios kuratoriumi Povilu Januševičiumi.

Kur.P.Januševičius gimė 1916 m. lapkričio 1 d. Biržų valsč., Rinkuškių kaime, krikštystas Biržų ev. reformatų bažnyčioje, 1933 m. joje konfirmuotas. Jaunystėje gyveno ir dirbo tévu ūkyje. 1943 m. vedė Vilhelminą Suveizdytę iš Druseikių kaimo. Kruvinai karo bangai atsiritus į Lietuvą, 1944 m. P.Januševičius buvo mobilizuotas, kariavo prie Kuršo, 1945 m. sunkiai sužeistas, metus išgulėjo karos ligoninėse. 1946 m. sugrįžo į Lietuvą, į šeimą. Ilgą laiką dirbo Tarybinio artojo kolūkyje buhalteriu, o išeinant į pensiją - girininku.

1957 m. P.Januševičius Jubiliejinio Sinodo Biržuose metu išrinktas Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčios kuratoriumi /tada buvo išrinkti 23 nauji kuratoriai/. Tame pat Sinode išrinktas į Konsistorijos sudėtį sekretoriumi / pirmininku - Kostas Burbulys, vicepirminiku - kun. senj. A.Šernas /. Konsistorijos sekretoriumi išliko iki 1982 metų, kai mirus K.Burbuliu buvo išrinkta naujos sudėties Konsistorija.

1988 m. LERB Sinode Biržuose kur.P.Januševičius vėl išrinktas Konsistorijos nariu. Keleto Sinodu, vykusiu Biržuose, buvo renkamas Sinodo direktoriumi /Sinodo vadovu/. Ilgus metus buvo Biržų parapijos buhalteriu, Revizijos komisijos pirmininku. 1998 m. Sinode Biržuose buvo išrinktas Sinodo cenzoriumi.

Kur.P.Januševičius užaugino keturiąs dukras: Ireną, gimusią karo metu, Ritą, gimusią po karo ir dvynukes: Violetą ir Svają. Be gausios šeimos narių: žmonos, dukrų, žentų, vaikaičių ir provaikaičių, prie karsto liudėjėjaunesnioji sesuo Vanda su vyrų, krikštasiuniai Viktoras, Leonardas ir Petras, Biržų ir visos Lietuvos reformatai.

Apsėdų pamaldas laikė į Biržus atvykęs Kalėdų pamaldoms pavaduoti kun. senj. P.Čepo, diak. Rimas Mikalauskas, laidotuvų dieną prie jo prisijungė atvažiavęs iš Papilio kun. Algimantas Kvedaravičius. Pašaidojo kur.Povilą Januševičių Rinkuškių reformatų kapuose šalia tévų ir anksčiau mirusių kaimynų, vaikystės draugų.

Kapinėse atsisveikinimo žodį taré karo veteranų tarybos atstovas Paltinas, Sinodo (Biržų) Kolegijos vardu V.Dagiliénė. Biržų reformatų parapijos pirmininkė Palmyra Krikščikienė dėkojo velioniui už didžiulę pagalbą Biržų parapijai šiais jai sunkiaisiais laikais. Kunigams padėjo Biržų parapijos giedotojai, vadovaujami vargonininko E.Praniausko.

Tą lietingą žiemos dieną visa Lietuvos reformatų šeima atsisveikino su kur. Povilu Januševičiumi , mylėjusi savo téviškę ir Bažnyčią ir jai ištikimai per visą savo amžių tarnavusi. Viešpats ir jam tesako: "Gera, šaunusis ir ištikimasis tame! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius. Eikš į savo Šeimininko džiaugsmą" / Mat. 25,21/.

Iš Sinodų istorijos

Pirmasis Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės Reformatų Bažnyčios, pavadintos "Unitas Lithuaniae", Sinodas, vadovaujamas senj. kun. Simono Zacijsaus, įvyko 1557 m. gruodžio 14 d. Mikalojaus Radvilos Juodojo rūmuose, Lukiškių priemiestyje. Apie jo eigą ir priimtus dokumentus beveik nežinoma, nes po Vilniaus reformatų bažnyčios užpuolimo 1611 m. liepos 10 d., kai buvo sudeginta ir apiplėsta bažnyčia, mokykla, biblioteka, kunigų namai, užmušti ir nukankinti kunigai, žuvo beveik visi 1557 - 1611 m.m. archyvai.

1561 m. Pinčovo Sinodas patvirtino lenkų ir lietuvių reformatų bažnyčių vienybę.

1570 m. balandžio 9-15 d.d. Sandomire įvyko Lietuvos - Lenkijos valstybės trijų evangeliškų Bažnyčių - čekų brolių, liuteronų ir reformatų bažnyčių bendras Sinodas, kuriamė priimta "Sandomiro unija".

1599 m. įvyko generalinis Sinodas, kuriamė be šių trijų bažnyčių dalyvavo ir Lietuvos ortodokṣų / stačiatikių / Bažnyčia.

1618 m. Sinodas Vilniuje nutarė, kad Sinodui pirmininkauja tik vienas Pirmininkas - pasaulietis. Iki tol pirmininkaudavo dviese - dvasininkas ir pasaulietis.

1637 m. Lietuvos ir Lenkijos reformatams parengta ir atspausdinta lenkų kalba "Didžioji Agenda" suvienodinus liturgiją ir visą bažnyčios tvarką Lenkijos - Lietuvos reformatų bažnyčiose.

1691 m. Kėdainių Sinodo metu nutarta Sinodus šaukti vis kitame distrikte ir taip lyg vizituoti bažnyčias. Tuo metu Vilniaus Sinodą sudarė 6 distriktais: Vilniaus, Naugarduko, Gudijos, Užnerio, Pagirių, Žemaitijos.

Nutarta artimiausius generalinius Sinodus šaukti: Vilniaus distrikto - Župranoose, Naugarduko - Bielicoje, Gudijos - Kaidanove, Užnerio - Biržuose, Pagirių - Zabludove, Žemaitijos - Kėdainiuose.

Po 1700-jų metų iš 200 reformatų bažnyčių, veikusių XVI a., liko 48-ios su 47 kunigais ir 4-iomis aukštesniosiomis reformatų mokyklomis.

1886 m. Sinode nutarta Baltarusijos /Gudijos/ distriktą laikinai priskirti Vilniaus distriktau.

1910 m. birželio 22 d. Vilniaus Sinode priimti ir patvirtinti reformatų parapijų įstatai, paruošti Martyno Yčo. Su nežymiais pakitimais jie galiojo per visą Nepriklausomos Lietuvos laikotarpį. I skyrius skelbė, kad kiekvienoje reformatų parapijoje turi būti Seniūnų sueiga ir Bažnyčios taryba.

1918 m. lapkričio mén. įvyko paskutinis bendras senosios Lietuvos - Lenkijos reformatų bažnyčios "Unitas Lithuaniae" Sinodas. Po 1918 metų "Unitas Lithuaniae" suskilo į Vilniaus Sinodą ir Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčią. Vilniaus sinodai buvo šaukiamais birželio pradžioje, Lietuvos sinodų pradžia nustatyta tvirtai birželio 24 dieną. Vilniaus Sinodui, be Vilniaus krašto, dar priklausė Volinija /turėjusi 3 kunigus/ ir filijos, viena iš jų - Varšuvos II -oji reformatų parapija su 2500 žmonių. Lietuvos Reformatų Bažnyčiai priklausė etninės Lietuvos bažnyčios su centru Biržuose.

1919 m. įvyko pirmasis Lietuvos Ev. Reformatų Bažnyčios Sinodas Švobiškyje. Jame dalyvavo tik 2 kuratoriai - J.Yčas ir J.Dagys, gen. superint. kun. V.Meškovskis ir dar 3 kunigai bei 14- os parapijų atstovai. Priimtas VI-as memorialas: "kadangi lenkams užgrobus Vilniaus kraštą su Vilniumi negalima susisiekti, tai išrinkta Kolegija su būstine Biržuose. / "Mūsų žodis" 1933m. Nr.3-4/ .

1920 m. Biržų Sinode dalyvavo 7 kuratoriai, 3 kunigai. Sinodas išrinko 20 naujų kuratorių. Vėlesniuose Sinoduose renkama po 2-5 naujus kuratorius.

Nuo 1921 m. Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčia dalyvauja Pasaulinės Reformatų Bažnyčios kongresuose.

1933 m. Biržų Sinode dalyvavo jau 8 kunigai , 64 kuratoriai, iš jų 7 moterys.

1934 m. Biržų Sinode Vilniaus distriktui priskirtos Kauno, Kėdainių, Kelmės, Seiriju, Panevėžio - Naujamiesčio parapijos.

Biržų distriktui - Biržų, Papilio, N.Radviliškio, Švobiškio, Salamiesčio parapijos ir Aukštelkų filija.

1938 m. mirus Reformatų Bažnyčios Vilniaus Sinodo gen. superintendentui kun. Mykolui Jastžembskiui, nauju gen. superintendentu pakviestas Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčios kunigas prof. dr.Konstantinas Kurnatauskas. Jis įvesdino Lietuvos gen. superintendentas kun. prof. dr. Povilas Jakubėnas.

1940 m. sausio 6 d. įvyko Vilniuje bendras Vilniaus ir Lietuvos Reformatų Bažnyčių Sinodas.

1946 m. gegužės 27 d. sušaukta po karo ir emigracijos likusių Lietuvoje dvasininkų ir Sinodo narių - kuratorių Sesija Biržuose. Pirmininkavo superintendentas kun. A. Šernas, sekretoriavo viceprezidentas kun. P. Jašinskas, prokuroras kun. A. Balčiauskas. Konsistorijos /Kolegijos/ pirmininku išrinktas kur. Andriejus Krisiukėnas, iždininku kur. Petras Dubra, nariai kun. Mykolas Frankas ir kur. Jokūbas Kuginis.

1957 m. rugpjūčio 18 d. Biržuose įvyko pirmas po karo, 341 -asis nuo "Unitas Lithuaniae" laikų , 400 - u metų Jubiliejinis Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčios Sinodas. Jo metu buvo atnaujinta kuratorių institucija - išrinkti 23 nauji kuratoriai, ir paskutinį kartą Lietuvos reformatų istorijoje buvo suformuota Konsistorija, prisilaikant visų "Didžiosios Agendos" reikalavimų. Pirmininku buvo išrinktas kur. Kostas Burbulis, viceprezidentu kun. A.Šernas, prokuroru kun. Povilas Jašinskas, nariais kun. Mykolas Frankas, kur. Jokūbas Kuginis /iždininkas/, kur. Povilas Januševičius /sekretorius/, kur. Martynas Jašinskas /narys-kandidatas/, revizijos komisija: kur. Mykolas Jašinskas, kur. Jonas Mikelėnas, kur. Jokūbas Plepys, kur. Julius Mizaras /kandidatas/.

Mirus senjorui kun. Povilui Jašinskui ir ilgamečiui Konsistorijos pirmininkui Kostui Burbulinui 1962 m. birželio 6 d. Biržuose sušauktas Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčios Sinodas išrinko Konsistoriją šios sudėties: pirminkas Kostas Grundelė, pav. kun. Petras Čepas, sekretorė Aleksandra Balčiauskienė, nariai - Petras Pavilonis, Kostas Vėjelis, Alfonsas Šumskas, Algirdas Vegys; revizijos komisija: kur. Julius Mizaras, Adolfas Šlekys, Vytautas Čygas; garbės nariais: Jurgis Trečiokas, Kostas Aišparas.

Naujos knygos

Knygynuose pasirodė M.Liuterio knyga "Apie krikščionio laisvę", išversta iš vokiečių kalbos Deimanto Karvelio. "Ši knyga - tai nedidelis žvilgsnis į darbus žmogaus, kuris savo kartoje nusprendė pats išgirsti, ką kalba Dievas, ir gražino krikščionybę nuo žmogiško sudėtingumo prie dieviško paprastumo, nuo teologijos prie Evangelijos. Tas žmogus, dar gyvas būdamas, daugelui tapo kone mitu ir visas jo gyvenimas, taikliu vieno vokiečių filosofo pastebėjimu, buvo tikras himnas Dievui ir paskui žmogui. Tai Martynas Liuteris" - rašo vertėjas.

Spausdiname knygos "Apie krikščionio laisvę" santrauką.

Visas Šventasis Raštas yra padalintas į dvi dalis: Dievo įsakymai arba įstatymai, ir Dievo pažadai, arba įsipareigojimai. Įsakymai moko mus ir parodo įvairius gerus darbus, tačiau pastarieji dar nėra atlikti. Jie rodo į gera, tačiau nepadeda; moko, ką reikia daryti, bet nesuteikia tam jėgų. Todėl įsakymai sukurti tam, kad žmogus pamatytu savyje nesugebėjimą daryti gera ir visiškai nusiviltų savo sugebėjimais. Štai kodėl tie įsakymai vadinami Senuoju Testamentu.

Kai įsakymas apreiškia žmogui jo nesugebėjimą ir šis pajuntą baimę, kad jis negali įvykdyti įsakymų, jis tampa muolankus, nes neranda savyje nieko, kuo galėtų būti išgelbtas. Tuomet ateina Dievo pažadas, kalbantis: "Jei nori įvykdyti visus įsakymus, palikti savo geismus ir nuodėmes, kaip liepia įsakymai, - tikėk Kristumi, per kurį Aš tau pažadu malonę, teisumą, ramybę ir laisvę. Jei tiki, tai turi, jei netiki, tada to neturi. Kaip tau neįmanoma įvykdyti visų įsakymo darbų, kurių yra be galio daug, lygiai taip pat lengvai ir daug gali gauti per tikėjimą. Nes visus dalykus Aš sutalpinau tikėjime, kad tas, kuris tiki, turėtų ir visus juos ir būtų palaimintas; kas netiki, neturės nieko. "Nes Dievas visus įkalino nepaklusnume, kad visų pasigailėtų." /Rom. 11,32/.

Taigi Dievo pažadai suteikia tai, ko reikalauja įsakymai, ir atlieka tai, ką musako įsakymai. Jis vienas liepia, jis vienas ir įvykdo. Todėl Dievo pažadai yra Naujojo Testamento žodžiai ir priklauso Naujam Testamento. Iš to lengva suprasti, kodėl tikėjimas tiek daug gali ir kad jokie geri darbai negali jam prilygti. Taigi matome, jog krikščioniui visko pakanka tikėjime; jam nereikia darbų, kad būtų išteisintas. Ir jei jam nereikia darbų, tai, be abejo, jis yra laisvas ir nuo visų įsakymų bei įstatymų. Jis yra atleistas nuo jų, taigi iš tikrujų laisvas. Tai ir yra krikščionio laisvė - mūsų tikėjimas. Tikėjimas gali įvykdyti visus įsakymus ir išteisinti be jokių darbų. Akivaizdu, kad tik jis vienas įvykdo pirmajį įsakymą: "Garbink tik savo Dievą". Net jei esi pilnas gerų darbų nuo galvos iki kojų, tu dar nesi teisus ir nepagarbini Dievo, ir taip neįvykdai pirmojo įsakymo, nes Dievo neįmanoma pagarbinti kitaip, kaip tik pripažiant Jam visą ištikimybę. To neįmanoma atlikti darbais, bet tik širdies tikėjimu. Tik tikėjimu, o ne darbais mes pašloviname Dievą ir pripažiustumėme Jo ištikimybę bei teisumą. Žmogus tik per tikėjimą yra visiškai išteisintamas ir turi viską, ko reikia. Vis dėl to, kol jis pasilieka šiame mirtingame gyvenime žemėje, turi bendrauti su kitais žmonėmis. Čia prasideda darbai Žmogus negali betiksliai ir tuščiai gyventi. Krikščionis, pašventintas per tikėjimą, daro gerus darbus, bet šie nedaro jo geresniu ir daugiau nepašventina, nes tai atlieka tik tikėjimas. Teisingi šie du tvirtinimai: "Geri, dievobaimingi darbai niekuomet nepadaro žmogaus geru ir dievobaimingu, bet geras, pamaldus žmogus daro tokius darbus" ir "Blogi darbai niekada nedaro žmogaus blogu, bet blogas žmogus daro blogus darbus". Kristus sakė: "Geras medis negali nešti blogų vaisių, o blogas medis - geru" /Mt.7,18/. Ne vaisiai "neša" medį, bet medžiai neša vaisius ir vaisiai auga ant medžių. Kadangi darbai nieko neišteisina, ir žmogus turi būti teisus prieš tai, kol imsis gero darbo, akivaizdu, kad vien tikėjimas iš malonės per Kristų ir Jo žodį pakankamai žmogų išteisina ir išgelbsti. Kad išgytų išgelbėjimą, krikščioniui nereikalingi jokie darbai, jokie įstatymai, nes jis laisvas nuo visų įstatymų ir todėl laisvėje daro viską neieškodamas sau naudos ar išgelbėjimo, nes jis yra išgelbtas ir visko turi dėl savo tikėjimo ir Dievo malonės; dabar jis tik stengiasi patikti Dievui. Kita vertus, netikinčiojo joks geras darbas neveda į išteisinimą ir išgelbėjimą. "Visų nuodėmių pradžia yra pasitraukimas nuo Dievo ir

nepasitikėjimas Juo". Šv.Paulius sako: "Nes ateinantis pas Dievą turi tiketi" /Žyd.11,6/. Žmogų išteisina ne įsakymai ar darbai, bet tik Dievo žodis ir tikėjimas, jog visa garbė priklauso Dievui, kad Jis išteisina mus ne dėl mūsų darbų, bet dėl savo maloningo Žodžio, dovanai ir iš didelio gailestingumo. /1Kor. 1,21/. Rašyti ir pamokslauti apie atgailą, išpažintį ir nuodėmių atleidimą yra gerai, bet, jei tai neveda į tikėjimą, tai viso labo téra velniskas, suvedžiojantis mokymas. Istatymą reikia pamokslauti, kad nusidéjelius apimtų baimę ir jie suvoktų savo nuodēmes, kad jie imtų gailėtis ir atsiversių, nes atgaila kyla iš įstatymo, tikėjimas - iš Dievo pažadų /Rom.10,17/, ir taip žmogaus tikėjimas dieviškais žodžiais yra išteisinamas ir išaukštinamas po to, kai jis per Dievo įstatymo baimę buvo atvestas į Jo pažinimą. Kita vertus, žmogus gyvena ne tik sau vienam ir ne tik savo mirtingam kūnui, bet ir visiems žmonėms. Šv.Paulius sako: "Niekas iš mūsų negyvena sau, ir niekas nemiršta sau. Jei gyvename - gyvename Viešpačiui, jei mirštame - mirštame Viešpačiui" /Rom.14,7-8/. Todėl krikščionis negali gyventi be darbų kitiems, nors šie darbai neatneša jokios naudos jo teisumui ar išgelbėjimui. Apaštalas Paulius moko filipiečius: "Nedarykite nieko iš savanaudiškumo ar tuščios garbės, bet nuolankiai laikykite vienas kitą auksčesniu už save /Fil.2,3/. Ir nors krikščionis yra visiškai laisvas, tačiau, kita vertus, turi savanoriškai tapti tarnu, padėti savo artimui, bendrauti ir elgtis su juo taip, kaip Dievas per Kristą pasielgė ir tebesielgia su juo. Tai jis turi daryti laisvai, nesiekdamas nieko, išskyrus Dievo palankumo. Supraskite, kad iš tikėjimos kyla meilė ir džiaugsmas Viešpatyje, o iš meilės - laisvas ir džiaugsmingas gyvenimas, kurio esmė - tarnauti artimui, nesiekiant atlyginimo. Nes žmogus tarnauja ne tam, kad kuo nors įpareigotų kitus, nemąsto apie tai, ar šie liks jam dėkingi ar ne, ar jis tuo nusipelno atlygio ar atlieka nepelningą darbą. Kickvienas turi tapti kitam lyg Kristus, kad galėtume būti Kristumi vienas kitam ir Kristus galėtų būti tas pats visuose, t.y. kad galėtume tapti tikrais krikščionimis. Mes esame krikščionys ir nešiojame šią vardą Kristaus garbei, bet ne todėl, kad Jo néra tarp mūsų, o todėl, kad Jis gyvena numyse - mes tikime Juo ir esame lyg kristus vienas kitam. Apaštalas kalba, kad meilė ieško ne save, bet artimo naudos /Kor.13,5/. Galime padaryti išvadą, jog krikščionis negyvena savyje, bet gyvena Kristuje ir savo artimajame: Kristuje gyvena tikėjimu, artimajame - meile. Šv. Paulius sako, tai yra tikra dvasinė krikščioniška laisvė, kuri išlaisvina širdį nuo visų nuodėmių, įstatymų ir įsakymų /1Tim.1,9/. Ji pranoksta visas kitas laisves. Tesutekia mums Dievas tokią laisvę, kad galėtume ją suprasti ir išsaugoti! Amen.

A.Girlevičius tešejo savo pažadą ir 1998 metais paruošė šešis konspektus, supažindindamas mus su mūsų konfesijai įdomiausiais ir reikalingiausiais veikalais.

Spausdiname ištrauką iš 6 -o konspekto ATSIDARINIMAS

XXVI skyrius iš Antrojo helvetiškojo išpažinimo

Tikinčiųjų laidojimas, rūpinimasis mirusiaisiais.
Skaistykla ir dvasių vaidenimasis.

Šventasis Raštas liepia tikinčiųjų kūnus, kadangi jie yra šventovė Šv.Dvasiai ir teisėtai tikima į jų prisikėlimą paskutinią teismo dieną, perduoti žemei tinkamai ir be prietarų, o tikinčius, kurie yra Viešpatyje palaimingai užmigę, pagarbiai atminti ir jų paliktiems - našliačiamis ir našlėms daryti visokias broliškos meilės paslaugas. Pagal mūsų moksľą mirusiaisiais neturime rūpintis. Tačiau mes griežtai nepritariame cinikams, kurie nesirūpina mirusiuju kūnais arba niekada nepasako gero Žodžio apie mirusiją. Tačiau taip pat mes nepritariame žmonėms, kurie perdėtu ir iškreiptu būdu rūpinasi dėl mirties, ir kaip pagony s aprauda mirtį /saikingą gedulą, kaip tai leidžia apaštalas /1Tes 4,13, mes nepeikiame/ ir aukoja už mirusius, atkalba nustatytas maldas, ir būtent už atlyginimą, tam, kad šiai tarnavimais išlaisvintų saviškius nuo kančių, i kurias jie po mirties yra patekė, ir iš tikruju galvoja, kad per tokį mirusiojo apraudojimą gali ji išlaisvinti. Kadangi mes tikime, kad tikintieji po kūno

mirties eina tiesiog pas Kristų, todėl nei pagalbos, nei gyvujų užtarimo, nei visokių tarnavimų jiems nereikėtų. Lygiai taip pat tikime, kad netinktieji pateks tiesiai į pragara, iš kurio bedieviams joks gyvujų tarnavimas nesukurs išejimo. Tai, ką kai kurie žmonės skelbia apie skainyklą, prieštarauja krikščioniškojo tikėjimo išpažinimo liudijimui: *Tikiu į nuodėmių ateidimą ir amžinąjį gyvenimą* ir sekantiam Viešpaties Kristaus posakiu: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mano žodžių klauso ir mane atsiuntusi tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą ir nepateks į teismą, nes iš mirties yra perejęs į gyvenimą" /Jn.5,24/, kaip ir "Kas išsimaudęs, tam nėra reikalo praučti, nebent kojas nusimazgoti, nes jis visas švarus. Ir Jūs esate švari..." /Jn.13,10/.

Tačiau, kai skelbiama apie vaiduoklius ir mirusiuų sielas, kurios progai pasitaikius pasirodo gyviesiems ir iš jų trokšta tarnavimo savo išganymui, tai mes manome šiuos reiškinius esant pasityciojimu, klasta ir apgavyste velnio, kuris visomis pastangomis stengiasi sugriauti tikrajį tikėjimą ar paseti abejones. Viešpatys jau Senajame Testamente uždraudė aiskintis iš mirusiuų tiesas ir bendraudinti su dvasiomis. /Ist. 18,11/. Dievo balsas kategoriskai skelbia: "Jie turi Mozę ir pranašus, tegul jų ir klauso. Jel jie neklauso Mozés ir pranašų, tai nepatikės, jei kas ir iš numirusiu prisikelėtų" /Lk. 16,29 -31/.

Toliau spausdiname ištrauką iš J.Kalvino veikalo "Krikščionių tikėjimo pamokymas", kuris yra mūsų religinių pažiūrų pagrindas, III skyriaus "Dievo pažinimas žmonių sąmonei yra iš prigimties duotas"

3. Kaip ten bebuvę, svarbiausias momentas visiems, teisingai mąstantiems yra tai, kad dievybės pajautimas žmogaus sieloje įstrigęs taip giliai, jog išnaikinti jo neįmanoma. Apie tai, kad isitikinimas Dievo egzistavimui yra iš prigimties įskiepytas visiems žmonėms ir neatskiriamas nuo jų, kaip kūnas nuo kaulų, liudija pyktis nedorėlių, pašelusiai nors ir be rezultatų mèginusiu atskratyti Dievo baimęs. Senovėje Diagoras ir i jį panašūs linksmingesni pajuokdami visas pasaulio religijas. Sicilietas tironas Dionisijus vogė šventyklu turta ir juokesi, kad Dievas nieko nemato. Bet tas juokas strigo gerklėje, nes nedorėlio sąžinė pastoviai graužė iš vidaus kaip koks kirminas, suteikdama tokį deginantį skausmą, kokio nesukelia net ir prideginimas.

Netvirtinsiu, kaip Ciceronas, kad visi paklydimai su laiku išsisiklaido, o religija auga ir tvirtėja kas dieną. Priešingai, man atrodo, kad kiek egzistuoja pasaulis, jis mègina atmetti bet kokį žinojimą apie Dievą ir visokiai būdais pakirsti tarnavimą Jam. Aš tik noriu pasakyti, kad, nežiūrint užsispėrusio noro užmiršti Dievą, visaip nedorėlių su supurusia siela skatinamo, vis dėlto pojūtis Jo didingumo, kurį jie visomis jégomis mègina užgmiaužti, prasiveržia į paviršių. Todėl aš darau išvadą, kad šito mokslo išmokstama ne mokykloje, bet kiekvienas žmogus tampa magistru ar daktaru jau motinos įščiose. Pati prigimtis šio pažinimo neleidžia užmiršti, kad ir kaip to siektų daugelis žmonių. Jei kiekvienas žmogus gimsta ir gyvena pajégus Dievą pažinti, o Dievo pažinimas džiusta ir nyksta be žengimo į mano nurodytą tikslą, tai aišku, kad visi, kurie nenukreipia į šį tikslą savo minčių ir darbų, išsimuša iš kelio ir nukrypsta nuo paskirties, dėl kurios jie ir buvo sukurti. Tai jau žinojo pagonių filosofai. Juk būtent tai turėjo omenyje Platonas sakydamas, kad aukščiausias géris sielai - supanašetė su Dievu, kada pažinus Jį, jinai visiškai persikūnija Jame. Todėl buvo teisus Plutarcho personažas, irodinėjės, kad jei iš žmonių gyvenimo pašalinti religiją, tai jie niekuo nebus pranašesni už laukinius gyvulius, bet atvirkštai, bus labiau apgailėtinai sutvėrimai, nes kankinami daugybės nelaimių, turės pragyventi gyvenimą pilną bėdą ir pavoju ilgesyje ir atgalioje.

Iš to darome išvadą, kad tik religija suteikia mums pranašumą prieš laukinius žvėris: dėka jos mes galime tikėtis nemirtingumo.

Vertė D.Gudliauskienė

LIŪDIME

Olga Mačienė

1930 06 02 - 1999 01 01

Vilniaus ev. reformatų netekome vienos iš pirmųjų atsikūrusios parapijos narių - Olgos Mačienės (Jasiukénaitės). Gimė Olga Biržų rj., Pagervelės kaime, pasiturinčių ūkininkų šeimoje. Kaip ir daugeliui to meto žmonių teko pergyventi skaudžių valandų. Pokario metais pradėjo dirbti Vabalninke spaustuvėje, sukūrė šeimą. Po Vabalninko rajono panaikinimo persikelė į Vilnių, tėsė spaustuvininkės darbą. Išaugino dvi dukreles - Danguolę ir Jūratę. Kaip energinga ir aktyvi parapijietė buvo išrinkta Vilniaus reformatų parapijos moterų tarybos pirmininke. 1997 m. buvo Laikinosios tarybos Nepaprastajam Sinodui rengti nare, priklausė Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugijai.

Vilniuje palaidojo tévelį, motiną ir vyrą. Prieš dvejus metus Olgai buvo padaryta sudėtinga operacija, po kurios jos sveikata vis blogėjo. Palaidojome Olga Mačienę Vilniuje, Rokantiškių kapinėse šalia artimuų. Laidotuvį apeigoms vadovavo diakonas Rimas Mikalauskas padedant parapijos giedotojams.

Nuoširdžiai užjauciamė velionės šeimą ir artimuosius šios sunkios netekties valandą.

Vilniaus ev.reformatų parapijos taryba ir seniūnų taryba

Vytautas Snarskis
1942 03 01 - 1999 01 11

Kėdainių parapija pirmomis šių metų dienomis atsisveikino su Vytautu Snarskiu.

Vytautas Snarskis gimė Biržų rajone, Jagaudžių kaime. Kartu su tévais 1947 m. buvo ištremtas į Sibirą. Grįžę iš Sibiro 1958 m. apsigynė Kalnaberžėje prie Kėdainių, nes į Biržus suprižti neleido. Vidurinę mokyklą baigė Kėdainiuose. Po to mokėsi Žemės ūkio akademijoje ir ją baigęs dirbo agronomu Kalnaberžėje, sukūrė šeimą, pasistatė su broliu namą, užaugino dvi dukras ir sūnų. Kuri laiką dirbo Chemijos gamyklos šiltnamiuose. Visą laiką gyveno Kalnaberžėje, ten ir mirė. Palaidotas Surviliškio kapinėse, laidotuvį apeigoms vadovavo parapijos kunigas diak. Rimas Mikalauskas. Liūdesyje liko motina, palaidojuusi jau trečią sūnų, žmona, vaikai, anūkai, brolis ir visa nedidelė Kėdainių reformatų parapija.

Parapijiečiai

* * *

Nebeprikels ir niekas jau nebepažadins,
Nei motinos lopšinė, kūdikio sapnai.
Gal kryžius tik, čia jau pražiļęs dar prakalbins,
Akmuo prabils, nes žemėj čia ir jo namai.
Tik neišblės sielos kaitri žaria,
Žibės lyg auksas pelenuos karštuos
Ir kaip pavasarį gėlę atgyja,
Ji vėl žydės, tava širdim alsuos.

Pavargusias akis užmerkei tyliai Dieve,
Jau amžinajį poilsį atras Širdis.
Po téviškės dangum, baltais kur žydi ievos,
Kapuos, kur pilki kryžiai rymo, budi vis
Tenai tyla, ten vėtrös nebeūžia,
Ten dienos ilgos, naktys be žvaigždžių.
Norėtūs kilti, bet sparnai palūžę,
Nebesuras tamsoj kelių klaidžių.

J.Jasiukėnas

Informacija

1999 m. sausio 9 d. įvyko Lietuvos liuteronų bažnyčios Naujametinės pamaldos Kretingos bažnyčioje. Prieš keletą metų tokios Naujametinės pamaldos vyko Kėdainiuose reformatų bažnyčioje, kuriose dalyvavo liuteronai ir reformatai iš visos Lietuvos.

1999 m. sausio 21 - 24 d.d. Vilniaus liuteronų bažnyčioje, Šv. Jonų bažnyčioje, Pieraskievo Piatnickicos /Piatnickajos/ cerkvėje vyko Krikščionių vienybės dienų ekumeninės pamaldos, dalyvaujant visų krikščioniškų konfesijų dvasininkams ir pasauliečiams. Vilniaus reformatų bažnyčiai atstovavo kunigo padėjėja Renata Bareikienė.

1999 m. kovo 5 d. 17 val. Vilniaus liuteronų bažnyčioje /Vokiečių 20/ įvyks Pasaulio moterų maldos dienos ekumeninės pamaldos. Maloniai kviečia dalyvauti.

1999 m. liepos mėn. Vilniuje vyks liuteronų ir reformatų bendra konferencija: "Protestantiškų bažnyčių dabartis ir ateitis". Panašus renginys pirmai vyko Klaipėdoje. Reformatus atstovavo A.Baublys.

Lietuvos reformatus pasiekė 1998 m. rugsėjo mėnesį išėjęs "Mūsų sparnų" JAV lietuvių reformatų leidžiamo žurnalas 79 - sis šimto puslapį apimties numeris. Lietuvoje "Mūsų sparnus" platina biržietis žurnalistas Jonas Dagilis / Vytauto g. 69, Biržai, tel. 31559 /

Žinios iš Kėdainių

1998 m. gruodžio 6 d. ordinuotas diakonu Rimas Mikalauskas jau laikė pamaldas ne tik savo parapijos Kėdainių bažnyčioje, bet ir keletą kartų Kauno, Vilniaus, Biržų, Švobiškio bažnyčiose, patarnavo mirusiemis Biržuose, Švobiškyje, Kalnaberžėje, Vilniuje.

Žinios iš Biržų

Biržų reformatų bažnyčioje nuo jos pastatymo 1874 metų visą laiką, net karo metais sekmadieniais ir švenčių dienomis vyko pamaldos. Dabar, sunkini susirgus parapijos kunigui senj. P.Čepui, bažnyčios durys dažnai uždarytos. 1998 m. Kalėdų antrą dieną jaunimui, o gruodžio 27 dieną visiems parapijiečiams pamaldas laikė atvykęs iš Kėdainių diak. Rimas Mikalauskas. 1999 m. sausio 1 d. pamaldoma su Šv.Vakariene buvo sukvietais kunigas Algimantas Kvedaravičius. Sausio 10 d. Biržų bažnyčioje vėl laikė pamaldas diak. Rimas Mikalauskas. Sausio 17 d. pamaldas norėjo laikyti kun. A.Kvedaravičius, bet Biržų parapijos taryba apie tai nežinojo ir neatvérė bažnyčios durų. Keletas parapijiečių su kunigu meldėsi ant laiptų. Sausio 24 d. Biržuose lankėsi kun. R.Moras: sutuokė jaunuoją porą, pakrikštijo vaikus, laikė pamaldas su Šv.Vakariene, paminėjo mirusius. Sausio 31 d. i Biržų reformatų bažnyčią vėl nepateko kun. A.Kvedaravičius, nes parapijiečiai vadovaujami vargonininko E.Pramišausko meldėsi klebonijoje.

Korektoriė Dalia Pronskietytė

Parengė D.Gudliauskienė

Primename seniūnė telefonus: Dalija Gudliauskienė 429118, Donata Indriūnaitė 342824, Angelina Kamčiatnienė 733757, Alfredas Naktinis 752602, Danutė Pranuliénė 444272, Lilija Slénienė 414535, Birutė Šernaitė 617690